

és nemeset rejt magában, mint az emberi nemnek bármely leikes családja.“ (Kelet népe 15. l.)

Mi az, amiben a nemzet értékes sajátosságai legszebben s legjellemzőbben megvannak? Kulturája. Nemzeti kulturája, amely legjobban összekapcsolja a lelkeket. Ki e kulturában él, az magyar, azt többé eltéphetetlen szálak fűzik nemzetéhez, bárhol éljen is, Nubia homokján, vagy Grönland jégmezőin. Ma már nem a közös származás a nemzeteket összetartó kötelék, hanem a kultúra közössége, a közös nyelv, a közös szokások, a történelem és a közös sors. Ezek tartják össze hazánk fiait. De ezeket a tudat alatt működő erőket tudatosan is táplálnunk kell. A nemzeti öntudat, a szolidaritás gondolata, az összetartozás tudatos ápolása hatalmassá és erőssé teszi a nemzetet. Méltán mondja Arany János:

„Élni fog a nemzet, amely összetart.“

Ez az erő éltette egy évezreden át, amikor a sorscsapások súlya alatt magához térve, rátalált egymásra minden magyar s egygyé tudott lenni a haza forró szeretetében. Ez az érzés mentheti meg egyedül mai helyzetéből is, ha egyek tudunk lenni nagy nyomoruságunkban, ha meglátjuk még a példát és követni tudjuk, amit az a nagy negyvennyolcas nemzedék mutatott nekünk, akkor beteljesedik a Szózat költőjének jóslata:

„Mert még neked virulni kell óh hon,
Tud és innen sok késő századon!“

(V).

Tavaszi hódolat

Ha kirohanok a tavaszba
Uram és elragad a mámor,
Nyíló virágok tengerében
A pirosblúzos tulipánról
Felém tekint jóságos arcod,
Te édes illat vagy a rózsán,
Égő sugár a harmateseppen,
A tisztaság a liliomban,
Te vagy a szépségben a mester.
Madár dalán Te vagy a ritmus,
Te vagy a himpor lepkeszárnyon,
A százszorszépek, szűz szírmáról
Te mosolyogsz le, Uram, százszor.
Te vagy a méz a kelyhek mélyén:
Méheknek édes tápláléka,
A holdas esték illatában
Neked kuruttyol ezer béka,

Te vagy a mindeneknek őre,
 Te vagy a tavasznak bizó álma,
 Te vagy a hajnal titkos csendje
 S virágban Rólad zsong a lárma:
 Bogárcák hálás zümmögése.
 Tavasznak lelkes lüktetésén
 Te vagy Uram az örök ihlet,
 Ilyenkor nincs kezében villám
 S mi elfeledjük vétkeinket,
 Bódultan, nagy, szerelmes szívvel
 Egész lelkünket Feléd tárjuk
 És nincsen bennünk semmi árnyék:
 Tűz hamvasztotta el a multunk.
 Várnak Reád csudás parádék
 Szent hódolattal. Örök Isten
 Üdvözlégy szent Tavasz Királya.

Tóth Ede.

Tavasz van . . .

A fiú lágyan bámulja a lányt,
 ki ablakából reá visszanéz
 s tekintetük összeölelkezik.
 Tavasz, tavasz van: ennyi az egész!

Az elsőemeleti kis cseléd
 most dalba kezd és száll, száll tompa altja.
 Az öreg nyugdíjas lent a ligetben
 kopott kabátja gallérját lehajtja.
 Kis pékinas hetykén füttyülve száguld,
 biciklijén csattog a rossz pedál
 és a nyulánk, tizenhatéves bakfis
 a selyem-kirakat előtt megáll.

Kacsingat már a kandi ibolya
 a nyújtózkodó, friss bokor alól.
 Egy fiú s lány egymás szemébe néz
 és tekintetük indulót dalol.
 A végtelenből most halkán megindul
 s dobolni kezd millió szívverés.
 Mi az, mi történt tegnap óta?

Tavasz, tavasz van: ennyi az egész!

Kimizsi Andor.